

PARLAMENTUL EUROPEAN

2009 - 2014

Comisia pentru afaceri juridice

CONFIDENȚIAL

2011/2070(IMM)

6.6.2011

PROIECT DE RAPORT

privind cererea de ridicare a imunității lui Adrian Severin
(2011/2070(IMM))

Comisia pentru afaceri juridice

Raportor pentru aviz: Francesco Enrico Speroni

CUPRINS

	Pagina
PROPUNERE DE DECIZIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN.....	3
EXPUNERE DE MOTIVE.....	5

PROPUNERE DE DECIZIE A PARLAMENTULUI EUROPEAN

privind cererea de ridicare a imunității lui Adrian Severin
(2011/2070(IMM))

Parlamentul European,

- având în vedere cererea de ridicare a imunității lui Adrian Severin, transmisă la 5 aprilie 2011 de Direcția Națională Anticorupție (Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a României) și comunicată în ședință plenară la 6 aprilie 2011,
 - în urma audierii lui Adrian Severin la 23 mai 2011, în conformitate cu articolul 7 alineatul (3) din Regulamentul de procedură,
 - având în vedere articolul 9 din Protocolul privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene din 8 aprilie 1965 și articolul 6 alineatul (2) din Actul din 20 septembrie 1976 privind alegerea membrilor Parlamentului European prin vot universal direct,
 - având în vedere hotărârile Curții de Justiție a Uniunii Europene din 12 mai 1964, 10 iulie 1986, din 15 și 21 octombrie 2008 și din 19 martie 2010¹,
 - având în vedere dispozițiile articolului 72 alineatul (2) din Constituția României,
 - având în vedere dispozițiile articolului 11 din Codul penal român, conform cărora Legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării, dacă făptuitorul este cetățean român sau dacă, neavând nici o cetățenie, are domiciliul în țară, în cazul în care fapta este prevăzută de legea penală a țării unde a fost săvârșită,
 - având în vedere articolul 6 alineatul (2) și articolul 7 din Regulamentul său de procedură,
 - având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri juridice (A7-0000/2011),
- A. întrucât Direcția Națională Anticorupție din România a cerut ridicarea imunității lui Adrian Severin, deputat în Parlament, pentru a permite Parchetului român să efectueze investigațiile și să deschidă urmărirea penală împotriva lui Adrian Severin, să solicite percheziționarea locuinței și a birourilor sale, precum și o investigație informatică sau alte investigații electronice considerate necesare, să inițieze o acțiune penală împotriva acestuia pentru luare de mită și/sau trafic de influență ori pentru orice altă calificare juridică pe care instanțele penale competente în această cauză ar putea-o atribui infracțiunii/infracțiunilor de care este suspectat;
- B. întrucât ridicarea imunității lui Adrian Severin este legată de suspiciunea unor acte de corupție prevăzute la articolul 6 din legea română nr. 78/2000, coroborat cu articolul 254 (luare de mită) și articolul 257 (trafic de influență) din Codul penal, precum și cu articolul 8¹ litera (b) din legea 78/2000;

¹ Cauza 101/63 Wagner/Fohrmann și Krier, Culegere 1964, p. 195; cauza 149/85 Wagner/Fohrmann și alții, Culegere 1986, p. 2391; cauza T-345/05, *Mote/Parlament*, Culegere 2008, p. II-2849; cauzele comune C-200/07 și C-201/07, Marra/De Gregorio și Clemente, Culegere 2008, p. I-7929; cauza T-42/06, Gollnisch/Parlament.

- C. întrucât nu este de competența Parlamentului să se pronunțe cu privire la vinovăția sau nevinovăția deputatului, nici asupra necesității urmăririi penale pentru actele ce îi sunt imputate;
- D. întrucât, în schimb, se cuvine să se recomande ridicarea imunității parlamentare în cazul de față,
 - 1. hotărăște să ridice imunitatea lui Adrian Severin, excluzând restricționarea libertății personale;
 - 2. încredințează Președintelui sarcina de a transmite imediat prezenta decizie, precum și raportul comisiei competente, autorităților competente din România și lui Adrian Severin.

EXPUNERE DE MOTIVE

1. Introducere

La reuniunea din 6 aprilie 2011, Președintele a anunțat, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, că a primit, la 5 aprilie 2011, o scrisoare din partea Direcției Naționale Anticorupție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a României, prin care se solicita ridicarea imunității parlamentare a lui Adrian Severin.

Președintele a transmis această solicitare Comisiei pentru afaceri juridice, în conformitate cu articolul 6 alineatul (2).

2. Contextul

La 21 martie 2011, Direcția Națională Anticorupție din România a deschis o acțiune împotriva lui Adrian Severin, deputat în PE, pe baza informației că în perioada decembrie 2010 - martie 2011, dl SEVERIN, folosindu-se de poziția sa de deputat în Parlamentul European, ar fi acceptat oferta unei plăți de 100 000 EUR din partea reprezentanților unei așa zise societăți de consultanță, care s-a prezentat sub denumirea de „Taylor Jones Public Affairs”, pentru a susține în Parlamentul European un amendament la Directiva 94/19/CE privind sistemele de garantare a depozitelor; amendament referitor la termenul de rambursare a depunătorilor în caz de faliment bancar.

Conform autorităților române, în urma verificărilor preliminare (incluzând declarația unui alt deputat în PE, copia facturii și înregistrări audio oferite de mass-media), a rezultat că există motive serioase pentru a crede că, după ce a încheiat un acord cu reprezentanții așa-zisei societăți de consultanță, dl Severin a contactat, atât personal, cât și prin intermediul secretariatului său, cel puțin un deputat în PE, pentru a afla dacă a fost depus un anumit amendament pentru dezbateră în cadrul Comisiei pentru afaceri juridice, referitor la termenul de rambursare a depunătorilor în caz de faliment bancar. După ce a dat asigurări reprezentanților „societății de consultanță” că amendamentul care îi interesa a fost depus pentru dezbateră în Comisia pentru afaceri juridice de către alt deputat român în PE, Sebastian Bodu, dl Severin le-a promis că va susține acest amendament și a cerut o primă tranșă de 12 000 EUR pentru serviciul adus, sumă pentru care a fost emisă o factură.

Conform celor declarate de dl Severin, „Taylor Jones Public Affairs”, o societate fictivă creată de ziarul englez „Sunday Times”, i-a promis un post retribuit în calitate de membru al „International Advisory Board”. Acest post, după cum era descris și în precontract, nu presupunea implicarea sa în propunerea de amendamente și nici în susținerea sau modificarea actelor legislative.

Dl Severin susține că a primit asigurări că respectivul contract era în regulă din punct de vedere legal și că nu crea niciun conflict de interese în raport cu îndatoririle sale de parlamentar. De altfel, factura prezentată era pentru servicii de consultanță. Un amendament analog cu cel solicitat de așa-zisa societate fusese prezentat de dl Bodu, neavând nici o legătură cu el.

Dl Severin afirmă că a avut de-a face cu o societate fictivă și că a fost înșelat. În plus, susține

că aceasta nu are consecințe juridice și că în nici un caz nu s-a achitat vreodată de îndatoririle sale parlamentare în schimbul unor sume de bani. Pe scurt, societatea și contractul erau fictive. Dl Severin nu s-a implicat în nicio activitate de lobby, nu a fost cauzat nici un prejudiciu, nu a avut loc vreo tranzacție financiară și nu a fost modificat nici un act legislativ.

Autoritățile române și-au bazat cererea pe declarațiile făcute și pe înregistrările audio furnizate de societatea creată de Sunday Times. Aceste documente au fost obținute în urma unei manipulări din partea jurnaliștilor de la Sunday Times, care au intrat în Parlament sub o falsă identitate și cu intenția de a înșela.

Deși această acțiune poate fi considerată reprobabilă din punct de vedere etic și poate ridica semne de întrebare cu privire la corectitudinea raporturilor dintre presă și parlamentari, sau poate părea chiar un act tipic de agent provocator, nu există niciun indiciu în sprijinul ipotezei că ar exista un *fumus persecutionis* din partea autorităților judiciare române, cu alte cuvinte, nu există motive suficient de serioase și precise pentru a afirma că această cauză a fost deschisă cu intenția de a aduce prejudicii politice deputatului.

3. Legislația

Dreptul penal român

În conformitate cu legislația română, actele menționate fac obiectul articolului 6 din Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, coroborat cu articolul 254 din Codul penal (luarea de mită) și cu articolul 257 din Codul penal (trafic de influență), cu aplicarea articolului 8¹ litera (b) din Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Textul dispozițiilor este următorul:

Articolul 6 din Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție:

„Infraacțiunile de luare de mită - prevăzută la art. 254 din Codul penal, de dare de mită - prevăzută la art. 255 din Codul penal, de primire de foloase necuvenite - prevăzută la art. 256 din Codul penal și de trafic de influență - prevăzută la art. 257 din Codul penal se pedepsesc potrivit acelor texte de lege.”

Articolul 254 din Codul penal:

„(1) Fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndatoririle sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi. (2) Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.”

Articolul 257 din Codul penal:

„(1) Primirea ori pretinderea de bani sau alte foloase ori acceptarea de promisiuni, de daruri, direct sau indirect, pentru sine ori pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă ca are influență asupra unui funcționar pentru a-l determina să facă ori să nu facă un act ce intră în atribuțiile sale de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 2 la 10 ani.”

Articolul 8¹ litera (b) din Legea 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție:

„Prevederile art. 254 - 257 din Codul penal și ale art. 61 și 82 din prezenta lege se aplică în mod corespunzător și următoarelor persoane:

b) membrilor adunărilor parlamentare ale organizațiilor internaționale la care România este parte;”.

Jurisdicția Direcției Naționale Anticorupție în această cauză este stabilită prin dispozițiile articolului 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție:

„(1) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții:

(a) dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori o perturbare deosebit de gravă a activității unei autorități publice, instituții publice sau oricărei alte persoane juridice ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro;

(b) dacă, indiferent de valoarea pagubei materiale ori de gravitatea perturbării aduse unei autorități publice, instituții publice sau oricărei alte persoane juridice ori de valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție, sunt comise de către: [...] persoanele prevăzute la art. 81 din Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare; [...].”

Articolul 11 din Codul penal prevede că legea penală se aplică infracțiunilor săvârșite în afara teritoriului țării, dacă făptuitorul este cetățean român sau dacă, neavând nici o cetățenie, are domiciliul în țară, în cazul în care fapta este prevăzută de legea penală a țării unde a fost săvârșită.

Legislația Uniunii Europene

Protocolul nr. 7 privind privilegiile și imunitățile Uniunii Europene, anexat tratatelor:

„Articolul 9

Pe durata sesiunilor Parlamentului European, membrii acesteia beneficiază:

- a) pe teritoriul național, de imunitățile recunoscute membrilor Parlamentului propriei țări;
- b) pe teritoriul oricărui alt stat membru, de exceptare privind orice măsură de detenție sau urmărire penală.

Imunitatea este valabilă inclusiv pe perioada deplasării la locul reuniunii Parlamentului European, cât și la întoarcere.

Imunitatea nu poate fi invocată în caz de flagrant delict și nici nu poate constitui o piedică pentru Parlamentul European de a ridica imunitatea unuia dintre membri.”

Dispozițiile din Constituția română referitoare la imunitatea deputaților în Parlamentul României - articolul 72 alineatul (2):

„Deputații și senatorii pot fi urmăriți și trimiși în judecată penală pentru fapte care nu au legătură cu voturile sau cu opiniile politice exprimate în exercitarea mandatului, dar nu pot fi percheziționați, reținuți sau arestați fără încuviințarea Camerei din care fac parte, după

ascultarea lor. Urmărirea și trimiterea în judecată penală se pot face numai de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție.”

4. Concluzie

Pe baza considerațiilor de mai sus și în sensul articolului 6 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, în urma examinării argumentelor pro și contra ridicării imunității deputatului, Comisia pentru afaceri juridice recomandă Parlamentului European să ridice imunitatea parlamentară a lui Adrian Severin.